Ansvarshavende chefredaktør Martin Krasnik **Redaktionschef** Klaus Wivel / klwi@weekendavisen.dk **Udlandsredaktør** Anna Libak / annl@weekendavisen.dk **Debatredaktør** Søren Villemoes / opinion@weekendavisen.dk
Kulturredaktør Synne Rifbjerg / synn@weekendavisen.dk **Litteraturredaktør** David Turner djtu@weekendavisen.dk **Videnskabsredaktør** Cecilie Cronwald / ideer@weekendavisen.dk
Designchef Katinka Bukh / kabu@weekendavisen.dk **Fotoredaktør** Mie Brinkmann / mbri@weekendavisen.dk **Digital redaktør** Mikael Hjorth / mihj@weekendavisen.dk **Produktchef** Louise Grau / logr@weekendavisen.dk

Udgivet af Berlingske Media A/S, Pilestræde 34, 1147 København K **Administrerende direktør** Anders Krab-Johansen **Abonnement** 33 75 36 33 / kundeservice@weekendavisen.dk
Kontakt Weekendavisen 33 75 25 33 / bwa@weekendavisen.dk **Tryk** Trykkompagniet A/S **Annoncesalg** 33 75 75 00 / booking@weekendavisen.dk **Weekendavisen er medlem af Pressenævnet**

»Jeg er ligeglad med, hvem der er store syndere,« siger Erik Durschmidt, som har mødt verdens farligste mænd. Oehlenschläger var kun en lille synder – han skulle bare have smagt Pingus direkte fra fad!
Privatfotos

HØJT OPPE ▪ Turen går til Falster i selskab med Peter Sissecks vilde vin, en kynisk verdensmand og den frække Adam Oehlenschläger.

Der er et syndigt land

POUL PILGAARD JOHNSEN

Det bugter sig vitterlig i bakke og dal på vejen op mod Pomle Nakke, og løvet står så grønt på en søndag i slutningen af juni. Vi er højt oppe i bøgeskovene på klinterne, der skråner ned mod Østersøens salte strand.

Man ved, at digteren Adam Oehlenschläger i årene forud flere gange opholdt sig netop her på Pomle Nakke, så alt tyder på, at historien er sand: Det var dette sted på Østfalster, han havde i tankerne, da han i 1819 eller 1820 skrev Danmarks nationalsang.

Ikke meget har ændret sig her siden dengang. Hele området hører under godset Corselitze, der siden 1792 har tilhørt Det Classenske Fideikommis, og fonden går langsomt og forsigtigt til værks. Dog blev der for 105 år siden bygget et traktørsted på Pomle Nakke, og i år er der virkelig sket noget. Restauranten har fået nye forpagtere med høje ambitioner og en kok, der har arbejdet med Michelin-stjerner.

Traktørstedet på klinten er målet for vores rejse. Ædle kvinder og skønne møer har vi selv medbragt – i hvert fald en enkelt – men der er andre sanselige nydelser på dagens program. Invitationen lyder på en smagning af danskeren Peter Sissecks vine i årgang 2019. De ligger stadig på tønder i hans kældre i Ribera del Duero, men et par fadprøver har ved importøren, Jørgen Krüffs, mellemkomst fundet vej til Østfalster.

Peter Sisseck er selv en slags nationalskjald – både i Danmark og Spanien. Hans sang er vinens, og hans ypperste frembringelse, Pingus, regnes for ikke blot Spaniens største vin, men en af verdens bedste.

Hans første årgang, 1995, skabte sensation overalt i den internationale vinverden, da den mest indflydelsesrige vinkritiker, amerikaneren Robert Parker, udstyrede den med potentielt 100 points. Sidenhen har både årgangene 2012, 2014 og 2016 opnået de magiske 100 points, og Peter Sisseck er for længst blevet en stjerne.

Alligevel foregår smagningen af den nye årgang så langt væk, som man næsten kan komme i Danmark fra det toneangivende miljø af sommelierer og vinskribenter, og jeg er den eneste journalist til stede. De andre deltagere i smagningen er et par af Jørgen Krüffs ungdomsvenner.

Importøren kommer herfra og har lejet et hus her for sommeren. Og som det hedder i citatet af den romerske digter Horats, som Oehlenschläger oprindelig anbragte over sin nationalsang:

»Denne krog af verden tilsmiler mig mest af alle.«

LADEDE LANDSKABER

2019 er den 25. årgang af Pingus, og det er i anledning af jubilæet, jeg er inviteret til smagningen på Pomle Nakke. Formelt fordi jeg var den første journalist i Danmark, der skrev om Peter Sisseck og hans enestående vin. Mere uformelt fordi Jørgen og jeg med tiden er blevet venner, og måske især, fordi vi har været her sammen en gang før. I netop disse dage for præcis 20 år siden.

Vi havde lånt et par værelser på det nærliggende Næsgaard, som Det Classenske Fideikommis dengang drev som landbrugsskole. Herfra bevægede vi os rundt i et landskab, som for Krüff var magisk.

Det var barndommens land. Skov det meste. Og kyst og strand. Og det lille fiskerleje, Hesnæs, lige neden for Pomle Nakke. I lejet lå savværket, som hans far engang bestyrede for fideikommisset. Allerede da vi var her for 20 år siden, var det sunket halvt sammen. I dag er det helt væk. Men huset, som de boede i, er her stadig.

»Min far gik ofte i skoven. Når han gik rundt derude, havde han undertiden nogle religiøse oplevelser,« fortalte han mig dengang. Han fortalte mig også, hvordan hans interesse for vin opstod:

»Som teenager var jeg fascineret af vinens æstetik og forelsket i dens duft. Min interesse voksede, da jeg opdagede, at vin kunne have et spirituelt element og påvirke én på mange måder, der ikke alene kunne forklares med alkoholen. Jeg husker en selskabelighed hos mine forældre, hvor der blev serveret en portvin fra 1948. Umiddelbart efter at den kom på bordet, var hele selskabet og stemningen fuldstændig forandret. Som ved et trylleslag,« sagde han.

Selv husker jeg stadig, hvordan vi i 2000 sad på det ferietomme værelse på landbrugsskolen og drak Nuits-Saint-Georges årgang 1982 fra Bourgogne-huset Leroy. Vinen havde en udtalt mental effekt – som sædvanlig. Netop denne vin havde jeg drukket op imod en halv snes gange før i forskellige selskaber, og det slog næsten aldrig fejl: Næsten hver gang oplevede vi den på samme måde, som da en af mine skeptiske redaktører på Weekendavisen fik den serveret hos mig og umiddelbart udbrød: »Det her er jo en spirituel vin.«

Min fascination af vinens kraft var årsagen til, at jeg dengang gerne ville på tur til Falster med Jørgen Krüff. For at tale om det uforklarlige. Som han fortalte i sommernatten, mens det for åbne vinduer langsomt blev lyst ude over Grønsund:

»En sjælden gang oplever man en flaske vin, som på en måde er magisk. Nogle af de klareste Nuits-Saint-Georges 1982 er ren lykkefølelse. Den rammer bing lige i lykke-bærret. Man bliver usædvanlig klar eller kærlig eller vennesæl eller glad eller lykkelig.«

For min skyld kunne han godt have tilføjet »eller liderlig«, men Krüff er en mand, der holder på formerne:

»Det er en del af oplevelsen, at man ikke føler sig beruset, man er blot blevet stimuleret eller opstemt. Når fænomenet er klarest, renser og lutrer vinen sjælen. Den stemmer sindet, bringer noget i balance eller frigør noget. Ligesom et landskab, der jo ifølge digteren Amiel er en sjælstilstand.«

Siden da har jeg jagtet den oplevelse, når jeg drikker vin.

SAFTIG OG SEXY

Det er farligt at forsøge at gentage en succes, så jeg har på forhånd droslet forventningerne til turen ned og husket mig selv på, at denne gang står den kun på et restaurantbesøg og et par fadprøver. Måske ikke noget at skrive hjem om, medmindre der sker noget særligt.

Vi smager Peter Sissecks vine i rækkefølge. Mindste først og største sidst:

Psi er i 2019 den bedste årgang af denne vin, jeg har smagt til dato. Saftig og med sexy tanniner.

Flor de Pingus oser af delikat, moden frugt uden at være tung, hvilket ellers ofte følger med tidlig modenhed. I munden er den først og fremmest smidig.

Topvinen *Pingus* er komplet. Simpelthen. Balancen er så perfekt, at vinen virker nærmest vægtløs, ja, svævende. Jeg vil godt vædde en flaske på, at også denne årgang får 100 points, selvom jeg egentlig ikke lige har 7000 kr. tilovers.

Bagefter er der middag med et par af Sissecks vine i ældre årgange. Jeg sidder ved siden af Thor Andersen, der sammen med to andre familiemedlemmer fra lokalområdet stiftede restaurantkæden Sticks'n'Sushi for 25 år siden. Nu er han en af traktørstedets forpagtere, som vil puste nyt liv i Pomle Nakke.

»Når du er journalist, må du altså møde Erik. Han er en verdensberømt reporter og bor i et sommerhus tæt på mig længerere nede ad stranden,« siger han.

Jeg foregiver høflig interesse, men har svært ved at koncentrere mig om samtalen. Sissecks vin er ikke uden evner, og jeg er kommet i tanker om Oehlenschlägers frække – og ukendte – digt »Raad til unge Ægtemænd«, som han skrev mellem 1809 og 1820. Altså teoretisk set samtidig med »Der er et yndigt land«.

Kan jeg mon huske tilstrækkelig mange linjer til at underholde hele bordet?

Læg hende i en Seng saa lun,
hver Pude fyldt med Edderdun.
Skyd under hendes Bag i Smug
en Pude gjort til samme Brug.
Men hvis hun har en fyldig Bag,
ja, da er det en anden Sag.
Skønt er Naturens nøgne Værk,
og derfor bort med hendes Særk.

Derpaa du fra hinanden slaar,
de tvende marmorhvide Laar.
Tryk dig til hendes Barm saa rund,
sug Vellyst af den røde Mund.
Men blusser heftigt hendes Kind,
stik Fingeren en Smule ind.
Nu er der dem, der paastaa at
man ret for Alvor bør ta' fat.
Sligt maa du ikke agte paa,
lad Fuskere kun gøre saa.

Nej, kys og kæl og prik og stik,
til du ser Graad i hendes Blik,
indtil du ser, hun svæver i
Vellystens søde Raseri,
til hver en Muskel er i Strid,
og hun dig giver sagte Bid,
indtil du lig en Ædelsten
omsluttes fast af hendes Ben.

Selv maa hun med et kærligt Smil
slaa Haanden om din Elskovspil,
at den kan svulme rund og trind og dybt i Hjertet trænge ind.

Gør ej for kort den søde Strid,
men stød kun langsomt og giv Tid,
og gør for ej at mangle Krudt
en Hovedpause hvert Minut.
Naar saa en Kildren i dit Spær
forkynder Øjeblikkets Nær,
stød Sceptret ind, saa langt det naar,
lad Haar sig trykke imod Haar,
og sprøjt saa Styrkesaften sund
dybt ind i Grottens dunkle Bund.

Om du gaar frem ad denne Vej,
da siger hun dig aldrig Nej,
men er paa første Vink tilstede
at aabne Grottens Bund med Glæde.

Men nej, jeg kan kun huske brudstykker af digtet, så det går alligevel ikke. Og nu er Thor Andersen der insisterende igen:

»Du skal altså møde Erik. Han var den første journalist, der interviewede Fidel Castro. Skal jeg ikke lige ringe til ham og spørge, om du må komme forbi i morgen?«

Okay så.

STJERNE PÅ EN NAT

Thor har ikke sagt for meget. Det er vitterlig en journalistisk legende, der tager imod i sommerhuset i første række næste formiddag – og nok værd at skrive hjem om.

Erik med efternavnet Durschmidt rapporterede i 40 år fra alle verdens brændpunkter, og avisen Le Monde skrev engang om ham, at han har overlevet flere slag end nogen general. Han har udgivet 16 bøger, og som 90-årig er den tidligere tv-reporter netop nu i gang med at skrive en ny. Det foregår på hans kontor i sommerhuset, som han og hustruen ejer sammen. Biografdirektørens datter fra Nykøbing Falster mødte han i Paris.

»Jeg ved nøjagtig, hvornår jeg mødte Annelise, for præcis fire dage senere brød Yom Kippur-krigen ud. Det var i oktober 1973,« fastslår han. De har et hus i Sydfrankrig, men bor nu mere end halvdelen af året på Falster. Han er født i Østrig i 1930 og blev udskrevet til militærtjeneste som 14-årig:

»Vi skulle forsvare *Das Vaterland*, og jeg deltog i kampen om Wien. De gav os en riffel, og så gik vi op imod 15 af de allierede tanks. Jeg ved ikke, om jeg skød nogen.«

I 1950erne emigrerede Erik Durschmidt til Canada og fik arbejde som freelancer for en lokal tv-station. Hans job bestod især af at sætte efter ambulancer på udrykning, men der var sjældent nogen større katastrofer at berette om.

»En dag i 1958 læste jeg tilfældigt i en avis om en guerillaleder ved navn Fidel Castro, som gemte sig i bjergene på Cuba, og som det endnu ikke var lykkedes nogen fra den vestlige presse at møde,« fortæller han og fortsætter:

»Jeg besluttede at tage chancen, fordi noget skulle ske. Først kørte jeg i min folkevogn de mange tusinde kilometer gennem USA og tog færgen til Cuba. Til sidst måtte jeg efterlade min bil og gå ud i junglen, hvor jeg fandt Fidel Castro. Det første, han sagde, var: '*Welcome to free Cuba*' og dernæst: '*Who are you*?' Jeg svarede: '*I am nobody*.' Det brød isen mellem os. '*We all have to start somewhere*,' sagde han, og så blev jeg sammen med ham i et par måneder. Da jeg rejste, forbød han mig at tage mit kamera og mine film med. Han sagde, at jeg ville blive skudt, hvis jeg medbringende film af oprørerne blev stoppet af regeringens soldater. Og jeg blev faktisk stoppet. Kameraet fik jeg aldrig igen, men filmene sendte Castro til mig i Miami med fly et par uger senere.«

Interviewet blev Erik Durschmidts *claim to fame* og blev vist på først det nationale canadiske CBC og senere på BBC, NBC, franske, tyske og alverdens andre tv-kanaler. For en halv snes år siden blev der lavet en film om ham med titlen *Finding Fidel*, og 40 år efter revolutionen blev han opsøgt af den cubanske ambassadør i Paris, der medbragte en invitation. Præsidenten ville gerne se ham i anledning af jubilæet.

»Jeg blev stjerne på en nat i 1958 og købte en splinterny Chevrolet Convertible, men kom kun selv ud og køre i den én gang, for dagen efter sendte CBC mig til Moskva for at interviewe præsident Krustjov. Faktisk kom jeg ikke hjem i syv måneder, for jeg blev hele tiden sendt nye steder hen. Bilen stod bare i en garage, og til sidst solgte jeg den. Til gengæld fik jeg med tiden også Kennedy, Ben-Gurion, Chiang Kai-shek og mange andre. Verden lå åben for mig.«

Det var også Erik Durschmidt, der fandt den berømte britiske spion Guy Burgess i Moskva. Han var et af medlemmerne af gruppen *The Cambridge Five*, der fra 1930rne og frem til '50erne spionerede for Sovjetunionen.

»Han var en stakkel, der vidste, at han var ved at drikke sig ihjel. Det eneste, han ønskede, var at komme tilbage til England, og det var derfor, han sagde ja til at medvirke,« fortæller Durschmidt:

»Mærkeligt nok blev mit interview med ham dengang kun vist en enkelt gang på CBC omkring midnat, hvor ingen så det. Jeg tror, forklaringen var noget storpolitisk. Til gengæld blev der sidste år lavet en *special evening* på både CBC og BBC, hvor det blev præsenteret som en kæmpe opdagelse, at der fandtes disse optagelser i arkiverne.«

SMÅ OG STORE SYNDERE

Storpolitik kan virke temmelig fjernt på en stille sommerdag nær salten østerstrand på Falster, og egentlig kan jeg efterhånden kun komme på et sidste spørgsmål: Hvem af alle de store skikkelser, Erik Durschmidt har mødt, imponerede ham mest?

»Ingen! Nok fordi jeg var så fuld af mig selv,« svarer han. Og så alligevel:

»Jeg er ligeglad med, hvem der betragtes som store syndere, for oppe i den liga er alle både gode og onde. Jeg kendte oberst Skorzeny, der af de allierede blev beskrevet som 'den farligste mand' under Anden Verdenskrig og havde mange liv på samvittigheden. Han var Hitlers Mister Fix-it og stod blandt andet for operationen, hvor tyskerne reddede Mussolini ud af et stærkt bevogtet fangenskab på en italiensk bjergtop. Helt genialt brugte Skorzeny svævefly til aktionen. Han var østriger ligesom jeg og en stor – høj – mand. Hvis han havde sagt, at jeg skulle gifte mig med hans datter, havde jeg gjort det. Ikke fordi hun var smuk – hvilket hun var – men fordi han sagde det.«

Skorzeny, der var medlem af nazistpartiet, flygtede efter krigen først til Argentina og senere til Spanien:

»Jeg fandt ham i Madrid i 1962 eller '63. Jeg fik et nummer – lad os bare nøjes med at sige det – og ringede til ham under et stop over på vej til Afrika. 'Er det Skorzeny?,' spurgte jeg på wiensk – hans egen dialekt – og han svarede: 'Kom over og få en kop te.' Da jeg interviewede ham, spurgte jeg ham, hvem han arbejdede for nu. 'Forskellige klienter,' svarede han. 'Kan du give mig nogen navne?' 'Hvad med din egen regering?' Han troede først, at jeg var amerikaner. Efter krigen arbejdede han for penge, og jeg ved, at han også arbejdede for både Mossad i Israel og Nasser i Ægypten. Begge sider på én gang. Han var sådan en, der kunne få folk til at forsvinde på bestilling. Senere blev vi, om ikke venner, så stolede vi på hinanden. Nu er jeg i gang med at skrive en bog om ham.«

Erik Durschmidt sidder lidt i tavshed på terrassen.

»Er det her ikke et fantastisk sted?« siger han så:

»Jeg tror, jeg var i Bagdad, da Annelise ringede og sagde, at der var kommet en grund til salg tæt på hendes fars sommerhus. Den var jeg straks med på. Jeg er jo en mand fra bjergene, og som dreng havde jeg aldrig set havet. At opleve den her slags skønhed var helt nyt for mig,« siger han og breder hånden ud mod Østersøen, der flimrer i solskinnet.